

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi P.K. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 16 lutego 2022 r., III Ca 618/21,
wydanego w sprawie z powództwa P.K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w L.
o zapłatę,

I. odrzuca skargę;

**II. zasądza od P.K. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej
1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) z odsetkami w wysokości
odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
odpisu niniejszego postanowienia zobowiązanemu, tytułem
kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi;**

**III. oddala wniosek r.pr. A.B. o przyznanie mu kosztów
pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.**

A.W.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Łowiczu z 10 grudnia 2020 r. (pkt 1) oraz przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łowiczu na rzecz radcy prawnego koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym (pkt 2).

Skarżący złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 16 lutego 2022 r., zaskarżając go w części – co do pkt 1. Wskazał m.in., że wyrok jest niezgodny z przepisami art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c., a wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżący wskazał również, że poniósł szkodę, polegającą na niezyskaniu w konsekwencji przeprowadzenia całego postępowania, aż do wyczerpania drogi sądowej przed Sądami powszechnymi i uprawomocnienia się wyroku, należnego – w jego ocenie – zadośćuczynienia za naruszenie szeroko opisanych w pozwie dóbr osobistych, w kwocie 25 860 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Dodał, że otrzymując kwotę żądanego zadośćuczynienia, miałby możliwość przeznaczyć ją na leczenie i odzyskanie choćby w części prawidłowej kondycji zdrowia psychicznego, jednak wynik końcowy sprawy zaprzepaścił tę możliwość.

W odpowiedzi na skargę pozwany reprezentowany przez Prokuratorię Generalną RP wniósł w pierwszej kolejności o odrzucenie skargi, wytykając jej braki konstrukcyjne oraz o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma postawione przez ustawodawcę wysokie wymagania formalne i merytoryczne, określone precyzyjnie w art. 424⁵ k.p.c. W § 1 wskazanego przepisu wymienione są konstrukcyjne elementy skargi, których niespełnienie prowadzi do odrzucenia skargi *a limine* (postanowienie SN z 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on

zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd niższej instancji, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1, jak również skargę z innych przyczyn niedopuszczalną.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest instrumentem umożliwiającym uzyskanie prejudykatu do dochodzenia odszkodowania z tytułu szkody, która wynikła z wydania naruszającego prawo rozstrzygnięcia co do meritum sprawy, nie zaś za szkody, którą miałby ponieść skarżący na skutek uchybień prawu procesowemu, mających miejsce w postępowaniu prowadzącym do wydania takiego orzeczenia. Dlatego normy k.p.c. stawiają przed skarżącym wymaganie, aby określił rodzaj szkody, którą poniósł lub ponosi w związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia i okoliczności te uprawdopodobnił.

Skarżący nie uprawdopodobnił powstania szkody majątkowej z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Część redakcyjna skargi, obejmująca próbę uprawdopodobnienia szkody, nasuwa spostrzeżenie, że skarżący wykorzystał możliwość wniesienia środka zaskarżenia, aby podjąć dodatkową próbę wykazania zasadności zgłaszanych na etapie postępowania rozpoznawczego postulatów. Powód w skardze stwierdził jedynie, że nieotrzymanie dochodzonego świadczenia w wysokości odpowiadającej wartości przedmiotu zaskarżenia naraziło go na powstanie niepowetowanej szkody nie tylko majątkowej na zdrowiu, lecz również moralnej. Skarga nie powołuje się wszakże na żadne dokumenty czy informacje o dowodach, które choćby w najmniejszym stopniu uwiarygadniałyby to stwierdzenie i umożliwiały zbadanie, że szkoda została przez powoda rzeczywiście poniesiona.

Tymczasem, wstępna analiza wyroku Sądu drugiej instancji pozwala stwierdzić, że Sądy *meriti* prawidłowo ustaliły stan faktyczny i odpowiednio zastosowały normy prawa materialnego, w tym art. 23 k.c., 24 k.c. i art. 448 k.c. Dostrzegalne na pierwszy rzut oka niewykazanie przez powoda w toku postępowania dowodowego doznanego uszczerbku, z którego wywodził swoje żądania i zaniechanie w toku postępowania o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uprawdopodobnienia szkody, należy utożsamić z niewykonaniem obowiązków ciążących na powodzie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w związku z § 5 pkt 2 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika z urzędu, ustanowionego dla powoda w postępowaniu skargowym, mając na uwadze, że odrzucenie skargi było wynikiem braku profesjonalizmu z jego strony.

A.W.

[a.ł.]